

er skadelige og bør bekæmpes meget stærkt, og det er baade Foraar, Sommer og Efteraar, de gør Skade. Det er blevet fremhævet, hvorledes de kan umuliggøre Majsdyrkning. Der er et andet Moment, jeg vil nævne, og som alle landbrugskyndige vil forstaa Betydningen af. Det gælder i al Almindelighed og særlig for enkelte Sorter Korn, at tidlig Saaning er af stor Betydning. Hvis nu en Landmand i en Egn, hvor der er mange Raager, vil gaa foran og saa før andre, er hans Marker særlig udsatte for at blive angrebet af Raagerne, som da vil kaste sig over det forholdsvis lille Stykke, hvor han har saaet som den første. Dyrkningen af Vinterbyg kan hemmes af Raager, i øvrigt ogsaa af Spurve. Foruden de andre Ting, der er nævnte, vil jeg nævne et Eksempel, hvor Raagerens Skade kan ses i Forbindelse med den Nytte, de antages at gøre. Raagerne spiser Smelderlarver og Knopormelarver, hvor de findes i Jorden. Raagerne er ret altædende og spiser, hvad der forekommer paa deres Vej. Nu har Raagerne Erfaring for, at der ved Roden af den for nylig udyndede Roebestand, hvor der staar en enkelt Roe, der er kommet godt i Vækst, meget hyppig findes Larver, navnlig Smelderlarver, og for at faa fat paa disse Smelderlarver gaar Raagerne langs Roerækkerne og trækker Roerne op, kigger ned i Hullerne, hvor de har staaet, og ser, om der ikke skulde findes nogle Larver der. Hvad enten der findes nogle der eller ikke, gaar de til den næste Roe, og saadan kan de gaa hele Rækken ned og trække alle Roerne op for at finde Smelderlarver. Ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at den Nytte, Raagerne her gør ved at fortære disse Larver, er af meget problematisk Natur. Jeg har paa Bornholm set et Stykke Jord, hvor der tidligere var stor Mosestrækning, som paa den Maade praktisk talt var ryddet af Raager. Jeg har selv set, hvordan de gaar og trækker Roerne op, hælder Hovedet paa Siden og kigger ned i Hullet for at se, om der muligvis skulde være Smelderlarver dernede, og saa gaar til den næste Plante. Kartoffler er blevet nævnt. Hvor der er mange Raager og lidt Føde, kaster de sig undertiden om Vinteren i store Mængder over Kornstakkene og trækker det ene Straa ud efter det andet og spiser Kærnen. Paa den Maade kan de gøre overordentlig stor Fortrød. De kan spise grøn Rug, Hvède, Byg og Havre, ja selv Kirsebær kan man finde i Maverne paa dem i betydelige Mængder.

Lad mig ogsaa nævne, at de, hvor man saar Blandsæd med Radsaamaskine, gaar langs Rækkerne og tager særlig den spirende Bælgsæd, Ærter og Vikker, op. De spirende Kærner er nemlig meget sukkerholdige og bløde og smager dem overordentlig godt.

Ifølge den gældende Jagtlovs § 6 har vi Lov til at skyde og udrydde Raager hele Aaret rundt, men Bestemmelsen herom har dog ikke vist sig at være tilstrækkelig fyldestgørende. Grunden dertil er sikkert den, at hvor der findes større Raagekolonier — og det er meget hyppigt i Forbindelse med større Gaarde og Skovdistrikter —, gør Skovbetjentene eller Underforvalterne paa Gaardene, eller hvem det nu kan være, sig en Fortjeneste af om Foraaret at skyde Raageungerne og sende dem til København, hvor de sælges som Dueunger og Kyllinger. Jeg tror, de hyppigst optræder som Dueunger. Paa Bornholm, hvor der er mange Raager jævnt fordelt over hele Øen, er man ikke saa sikker paa den Fortrød, de gør, men det skyldes vel ogsaa den Grund, at Folk der har en stor Fortjeneste af at sælge Raageunger til København. Det er en ret stor Eksport, der foregaar derfra. De bornholmske Drengene hele Øen over taler i hvert Fald meget varmt Raagerens Forsvar. De bruger den Fremgangsmaade, at de, naar Raageungerne om Foraaret kravler ud af Rederne og sætter sig paa Grøntene som Svalunger paa en Telefontraad, 5—6 Stykker ved Siden af hverandre, kravler op i Træet og slaar til Ungerne med en Stok, saa alle 6 Raageunger paa een Gang falder ned, og saa staar Drengene nedeunder og samler dem op i en Sæk, kvæler dem og sender dem til København. Fra Gaardene omkring paa Sjælland kommer der hele Vognladninger af Raageunger til København om Foraaret. I hver sjællandsk Købstad, ogsaa i de østjydske Købstæder, er det ikke nogen ubetydelig Artikel i den Tid, hvor Skydningen foregaar. Og det er Grunden til, at man ikke vil gaa tilstrækkeligt rationelt frem, thi ved at skyde en vis Procent Raageunger hvert Aar kan man ingenlunde faa Bestanden nedkæmpet; der skal en mere rationel Fremgangsmaade til.

Derfor har Forslagsstillerne ment at maatte foreslaa, at man søger at hindre Yngelen i nogle Aar. Det er muligt, at der alligevel fra Tyskland kommer saa mange Raager herop, at man ikke heller ad den Vej kan naa til en virkningsfuld Bekæmpelse. Men man maa dog forsøge